

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **J.K.**

podejrzanej o czyn z art. 207 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 7 listopada 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę podejrzanej

od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt IV Kz 839/24,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt VI K 550/24,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.C. (Kancelaria Adwokacka w P.), obrońcy podejrzanej J.K. wyznaczonego z urzędu, 885,60 (słownie osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;
3. zwolnić podejrzaną J.K. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt VI K 550/24, Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, uznał, że podejrzana J.K. będąc w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1 k.k. popełniła zarzucony jej czyn zabroniony stanowiący przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na szkodę męża i trójki małoletnich dzieci, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie oraz na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1 k.k., art. 93 pkt 1 k.k., art. 93d § 1 k.k. i art. 93g § 1 k.k. orzekł wobec podejrzanej środków zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Ponadto na podstawie art. 99 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b i art. 41a § 1 i § 4 k.k. orzekł wobec podejrzanej tytułem środka zabezpieczającego zakaz zbliżania się do T.K. oraz małoletnich J.E. i T.K. na odległość mniejszą niż 20 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nimi.

Powyższe orzeczenia zaskarżył w całości obrońca podejrzanej. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu Sądu pierwszej naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Po rozpoznaniu zażalenia obrońcy podejrzanej Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt IV Kz 839/24, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca J.K. podnosząc zarzuty naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

1. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków zażalenia, a jedynie zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia ogólnych ocen dotyczących rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy uchybień w postanowieniu Sądu pierwszej instancji i wydaniu orzeczenia nadal obciążonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego, przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z

naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla podejrzaney i nie wzięcie pod uwagę tych, które świadczą na jej korzyść, poprzez błędne przyjęcie, że podejrzana J.K. dopuściła się zarzucanego jej czynu w sposób przyjęty przez Sąd pierwszej instancji a następnie przez Sąd drugiej instancji, pomimo iż zebrany materiał przeczy przyjętej wersji zdarzenia przez Sąd pierwszej instancji i nieuzasadnienie przez Sąd pierwszej w tym zakresie stanowiska na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie,

3. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy podejrzaney tj. zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 4 i art. 7 w zw. z art. 5 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż orzekając Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu oraz stan zdrowia J.K. nie uzasadnia orzeczenia względem niej jakiegokolwiek środka zabezpieczającego, w szczególności w postaci umieszczenia jej w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym oraz brak jest podstaw do orzeczenia jakiegokolwiek środka karnego, w szczególności w postaci zakazu zbliżania się i kontaktowania się, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;

4. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w zażaleniu obrońcy podejrzaney tj. zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji wydając

postanowienie w sposób nieuprawniony nie rozpoznał i nie przeprowadził wniosków dowodowych zgłoszonych przez podejrzaną nawet z urzędu w niniejszej sprawie, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony podejrzaney, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;

5. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 202 k.p.k. polegające na nieuzasadnionym oddaleniu przez Sąd odwoławczy wniosku obrońcy zgłoszonego w postępowaniu odwoławczym o powołanie biegłych psychiatrów celem oceny aktualnego stanu zdrowia podejrzaney zgłoszonego na rozprawie w dniu 24 lutego 2025 r. zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony podejrzaney;
6. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w zażaleniu podejrzaney tj. zarzutu naruszenia art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż brak jest właściwego uzasadnienia postanowienia Sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym zaawansowania choroby psychicznej podejrzaney w kontekście podstaw stosowania środków zabezpieczających, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;
7. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w zażaleniu podejrzaney, tj. zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w

mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;

8. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w zażaleniu podejrzanej tj. zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Okręgowy w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż zarzucany podejrzanej czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż zarzucany podejrzanej czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;
9. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów podniesionego w apelacji obrońcy podejrzanej, tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie, że podejrzana J.K. dopuściła się zarzucanego jej czynu, a także by stan zdrowia J.K. uzasadniał orzeczenie względem niej środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia jej w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym oraz środka karnego w postaci zakazu zbliżania się oraz kontaktowania, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przemawiają za przyjęciem braku winy podejrzanej oraz w świetle aktualnego stanu zdrowia podejrzanej brak jest przesłanek do orzeczenia jakiegokolwiek środka

zabezpieczającego, w szczególności poprzez umieszczenie J.K. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym oraz brak jest przesłanek do orzeczenia jakiegokolwiek środka karnego, w postaci zakazu kontaktowania się i zakazu zbliżania się, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;

10. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nie zastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nie rozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości na korzyść podejrzanej J.K., w szczególności na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy uchybień w postanowienia Sądu I instancji i wydaniu orzeczenia nadal obciążonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nieoparte na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla podejrzanej i nie wzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jej korzyść, co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu oraz uchylenie środka zabezpieczającego oraz środka karnego, względnie uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej;
11. art. 4 i 7, 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są one przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść podejrzanej,

a także nie odniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść podejrzaney, w szczególności co do stanu zdrowia podejrzaney;

12. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niezastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nierozstrzygnięcie przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości na korzyść podejrzaney J.K.;
13. art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Sąd Okręgowy uzasadnienia postanowienia niezgodnie z wymogami ustawy, w sposób lakoniczny oraz pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji przyjętej przez Sąd pierwszej instancji, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla podejrzaney, a także wątpliwości wynikających z materiału dowodowego na korzyść podejrzaney.

Formułując przytoczone zarzuty obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości i poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości i przekazanie w całości sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie na rzecz ustanowionego obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej podejrzaney z urzędu związanych z obroną z urzędu podejrzaney w postępowaniu kasacyjnym, które to koszty nie zostały zapłacone przez podejrzaną w całości lub w części według norm przepisanych;
4. nieobciążanie podejrzaney kosztami postępowania kasacyjnego w całości, w przypadku uznania kasacji za niezasadną.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć autorowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że postępowanie kasacyjne w sprawach karnych nie służy weryfikowaniu ustaleń faktycznych dokonanych w Sądzie pierwszej instancji, co jak trafnie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, ma miejsce na gruncie analizowanej sprawy. Obrońca w swoim stanowisku próbuje bowiem nakłonić Sąd Najwyższy jako swego rodzaju trzecią instancję do dokonania ponownej kontroli o charakterze instancyjnym.

Ponadto Skarżący nie podnosi w treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia żadnych konkretnych argumentów, które miałyby stanowić uzasadnienie stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Poznaniu dopuścił się naruszeń przepisów prawa procesowego. Podniesione przez obrońcę podejrzaną J.K. w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty stanowią w swej istocie polemikę ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd pierwszej instancji. Uzasadnienie zarzutów kasacji zawiera ogólniki, które koncentrują się wokół dwóch zasadniczych kwestii. Skarżący porusza bowiem w rzeczywistości w kasacji – wspomniany już błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy oraz rozpoznanie sprawy z pominięciem zasady *in dubio pro reo*. Mając to na uwadze Sąd Najwyższy odniósł się do zarzutów obrońcy zbiorczo.

Analiza wniesionych w sprawie środków zaskarżenia, orzeczeń Sądów pierwszej i drugiej instancji, a także zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doprowadziła Sąd Najwyższy do wniosku, że niezasadne są twierdzenia obrońcy zawarte w kasacji, jakoby Sąd odwoławczy nieprawidłowo przyjął i uznał za swoje ustalenia faktyczne i poprzedzającą je ocenę dowodów, dokonane przez Sąd pierwszej instancji.

Ustalenia te w żadnym razie nie były sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd pierwszej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na solidnym materiale dowodowym, który ocenił swobodnie, ale z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Opinie biegłych w analizowanej sprawie były kategoryczne. Wnioski w nich zawarte jednoznaczne. Nie pozostawiały żadnych wątpliwości. Brak również podstaw do podważania pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w

sprawie, w szczególności zaś zeznań męża J.K. Zasadnie zatem Sąd odwoławczy zaakceptował, utrzymując w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu. Wyczerpująco odniósł się do zarzutów sformułowanych w zażaleniu obrońcy. Stąd brak podstaw do kontestowania uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Twierdzenia obrońcy, jakoby podejrzana nie popełniła zarzucanego jej czynu, dlatego brak jest podstaw do orzeczenia wobec niej najbardziej dolegliwego środka zabezpieczającego są gołosłowne i w zasadzie niczym niepoparte. Trafnie zwraca bowiem uwagę Sąd odwoławczy w uzasadnieniu, że wypowiedzi podejrzanej w toku postępowania sądowego, motywacja jej działań oraz treść licznych pism procesowych kierowanych do Sądu tylko utwierdziły w przekonaniu, że myślenie, a co jest jego bezpośrednią konsekwencją działania J.K., są zdominowane przez chorobę w postaci uporczywych zaburzeń urojeniowych. J.K. jest całkowicie bezkrytyczna wobec tego jak zachowała się wobec swoich najbliższych, a przede wszystkim małoletnich dzieci, których dobro ma szczególne znaczenie. Leczenie ambulatoryjne na które zwraca uwagę obrońca, jak wynika z uznanych przez oba Sądy za wiarygodne opinii biegłych, nie przyniesie oczekiwanych rezultatów i nie zminimalizuje występującego ryzyka popełnienia przez J.K. czynów zabronionych o znacznej szkodliwości społecznej, związanych z jej chorobą psychiczną. Biegli formułując te wnioski, byli konsekwentni. Stąd też przedstawiana w toku postępowania odwoławczego informacja o zgłoszeniu się przez podejrzaną do poradni zdrowia psychicznego w dniu 12 lutego 2025 r. i deklaracja przyjmowania zaordynowanych leków nie miały wpływu na decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia. Ponadto, słusznie zwrócił uwagę także Sąd odwoławczy w swym uzasadnieniu, że mające zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie opinie biegłych psychiatrów i psychologa, uwzględniły oprócz danych o stanie psychicznym badanej, także jej sytuację życiową i stan rodzinny. Dokumenty te były również aktualne w momencie orzekania przez Sąd odwoławczy, ponieważ od czasu wydania ostatniej minęły zaledwie 3 miesiące.

Twierdzenia zaprzeczające zasadności rozstrzygnięć Sądów obu instancji wysuwane przez obrońcę mają zatem czysto polemiczny charakter, wynikający z kierunku owych rozstrzygnięć – na niekorzyść J.K. Ponadto w istocie swej nie

uzasadniają, jak już wcześniej nadmieniono, podnoszonego w treści zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, a kwestionują ustalony w sprawie stan faktyczny.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń Skarżącego wskazujących na naruszenie przez Sąd drugiej instancji zasady *in dubio pro reo* należy przypomnieć w tym miejscu autorowi kasacji, zwłaszcza w kontekście przywołanego łącznie z art. 7 k.p.k. rażącego naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., co wielokrotnie stwierdzał Sąd Najwyższy w swoich judykatach, że „art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2024 r., III KK 70/24). Ponadto jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 14 lipca 2022 r., II KK 263/22 „zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. nie może być stawiany łącznie z obrazą art. 7 k.p.k., a to z tego powodu, iż naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego, z dowodów uznanych za wiarygodne, nadal wynikają co najmniej dwie równoprawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k.”. W realiach przedmiotowej sprawy, wobec obszerności zgromadzonego materiału dowodowego, do takiej sytuacji nie doszło. Sądy pierwszej i drugiej instancji rzetelnie i wyczerpująco wykazały, przytaczając okoliczności i dowody, które nakazywały uznać sprawstwo J.K. w zakresie popełnienia zarzucanego jej czynu.

Z tych wszystkich względów kasacja została uznana za oczywiście bezzasadną i oddalona na posiedzeniu, o którym stanowi art. 535 § 3 k.p.k., a zwalniając podejrzaną J.K. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego kierowano się treścią art. 624 § 1 k.p.k. (przemawia za tym stan majątkowy podejrzaney, fakt jej pobytu w zakładzie psychiatrycznym i w związku z tym nieosiąganie dochodów, a wreszcie względy słuszności).

Jednocześnie Sąd Najwyższy uwzględnił zasadny wniosek obrońcy z urzędu podejrzaney J.K. i zasądził mu stosowną kwotę z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w części dyspozytywnej postanowienia.

SSN (Tomasz Arymiuk)

[WB]

[r.g.]